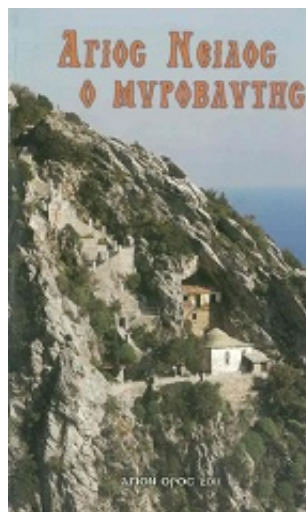

Βίος του οσίου Νείλου του μυροβλύτου

Categories : [BIBΛΙΑ](#)

Date : Μαΐου 7, 2016

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ ὁ ἀγιώνυμος Ἄθως, ὁ νοητὸς τῆς Θεοτόκου καὶ ὠραῖος παράδεισος· ἰδὸν γὰρ ἐν ταῖς ὑπωρείαις σου ἐξήνθησαν κρίνα ἀειθαλῆ καὶ πανεύοσμα, καὶ ἐν ταῖς κοιλάσι καὶ παραλίαις σου δένδρα οὐρανομήκη καὶ εὐσκιόφυλλα ἀνεβλάστησαν, καρποὺς ἀθανάτους τοῦ Πνεύματος προβαλλόμενα... (ὁσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης)

ΣΤΟ ΝΟΤΙΟ ἄκρο τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθω, σὲ ἀπόσταση μίας ὥρας περίπου ἀπὸ τὰ Καυσοκαλύβια, πρὸς τὴ Μεγίστη Λαύρα, μέσα σ' ἓνα ἐπιβλητικὰ ἄγριο τοπίο θαυμαστῆς φυσικῆς ὁμορφιάς καὶ στὴν κορφή ἐνὸς ἀπότομου βράχου, διακόσια πενήντα περίπου μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, κυριολεκτικὰ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς», βρίσκεται τὸ σπήλαιο τοῦ ὁσίου Νείλου τοῦ μυροβλύτου.

Ὁ ὁσιος Νεῖλος, ποὺ ἀσκήθηκε ἐδῶ, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ «ἀειθαλῆ καὶ πανεύοσμα» κρίνα, ἓνα ἀπὸ τὰ «οὐρανόμηκη καὶ εὐσκιόφυλλα» δέντρα, ποὺ βλάστησαν ἐν ταῖς ὑπωρείαις καὶ ἐν ταῖς κοιλάσι καὶ παραλίαις· τοῦ ἀγιοτόκου Ἄθωνα.

Βλαστὸς τῆς εὐάνδρου Πελοποννήσου, γεννήθηκε στὸ χωριὸ Ἅγιος Πέτρος τῆς Κυνουρίας στὰ τέλη τοῦ 16ου αἰ. Ἀνατράφηκε «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφ. 6:4) ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς γονεῖς του καὶ διδάχθηκε τὰ ἱερὰ γράμματα ἀπὸ τὸν ἐνάρετο καὶ μορφωμένο θεῖο του Ἱερομόναχο Μακάριο. Μὲ τὴ συνετὴ καθοδήγηση καὶ τὶς συμβουλές τοῦ τελευταίου, ὁ μικρὸς Νικόλαος Τερζάκης -ἔτσι λεγόταν στὸν κόσμον ὁ

Άγιος- «προέκοπτε σοφία καὶ ἡλικία καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις» (Λουκ. 2:52).

Πολὺ νωρὶς ὁ σπόρος τοῦ θεοῦ λόγου, ποὺ ἔπεσε «ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλήν» (Ματθ. 13:23), ἔδωσε καρπὸ ἑκατονταπλάσιο. Ἔτσι στὴν ψυχὴ τοῦ Νικολάου ἀναψε ὁ θεῖος ἔρωτας τόσο, ποὺ ἡ ματαιότητα τοῦ κόσμου δὲν μπορούσε νὰ τὸν κρατήσῃ πὰ κοντὰ τῆς. Ἀκολούθησε, λοιπόν, τὸ θεῖο του στὴν Ἱστορικὴ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μαλεβῆ, ἀνδρῶα τότε, ποὺ βρίσκεται στὰ βόρεια ἀντερείσματα τοῦ Πάρνωνα καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν 8ο αἰ. Ἐκεῖ, «τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ ὑποσχῶν τὸν ἀχένα», κατὰ τὸν ἱερὸ ὑμνογράφο του, «πρὸς ἀσκητικὸς ἀγῶνας ἀνδρεία ψυχῆ ἀπεδύσατο».

Στὴ μοναχικὴ του κουρὰ πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ ὀσίου Νείλου τοῦ Σιναΐτη. Τὸν μεγάλο αὐτὸ νηπτικὸ πατέρα τοῦ 5ου αἰ. μιμήθηκε ὁ συνώνυμός του νέος μοναχὸς στὴν ἄσκηση στὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ὑπακοή, στὴ νηστεία καὶ τὴν ἐγκράτεια, στοὺς κόπους καὶ τὶς κακοπάθειες, στὶς προσευχὲς καὶ τὶς ἀγρυπνίες. Τόσο φλογερὸς ἦταν ὁ ἀσκητικὸς του ζῆλος, ὥστε λίγο ἀργότερα, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ γέροντά του, ἐγκαταβίωσε σὲ μιὰ σπηλιά, πρὸ πάνω ἀπὸ τὸ μοναστήρι, γνωστὴ σήμερα μὲ τὴν ὀνομασία «Ἀσκητήριον τοῦ Ἁγίου Νείλου».

Γιὰ τὴν καθαρότητα καὶ τὶς ἀρετὲς του, ἀξιώθηκε νὰ λάβῃ, ὅταν ἔφτασε στὴν κατάλληλη ἡλικία, τὸ χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης. Παράλληλα ἔμαθε καὶ τὴν Ἱερὴ τέχνη τῆς εἰκονογραφίας, στὴν ὁποία ἐπιδόθηκε μὲ ἐπιτυχία.

Ὁ ἱερομόναχος Μακάριος ἔμεινε δεκαπέντε περίπου χρόνια στὴ Μαλεβή. Ὑστερα, ποθώντας ἡσυχαστικότερη ζωὴ, ἀνεχώρησε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ὅπως ἀναφέρει ὁ ἴδιος στὴ διαθήκη του, γραμμένη τὸ 1608, «σπυθῆρ θεῖος κατὰ τὸ συνειδὸς τιτρωσκόμενός μου τὴν καρδίαν οὐκ ἐπαύσατο, ἀλλ' ἀεὶ ἐλεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ διακαῶς εἶχον τὴν καρδίαν μου ἀπαρτίσαι τὸ τῆς ἐμῆς ψυχῆς καταθύμιον, λέγω δὴ τὰ τῆς ἡσυχίας κατορθώματα. Πορευθεὶς γοῦν πρὸς εὐρεσιν τόπου ἐπιτηδείου, ὥστε ἐν ἡσυχίᾳ μονᾶσαι κατὰ μόνας, καὶ περιερχόμενος ἅπαντα τὰ τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους καταφύγιά τε καὶ καταγώγια, ἦλθον καὶ μέχρις ὀρίων τῆς ἁγίας Λαύρας, ἐν οἷς τετυχηκῶς εὗρον χῶρον ἐπιτήδειον, καθὼς ἐβουλόμην, εἰς ἐμὴν οἴκησιν».

Ὁ ἅγιος Νεῖλος ἀκολούθησε τὸν πνευματικὸ πατέρα στὸν Ἄθωνα. Πρόσφεραν συμβολικά, ὅπως συνηθίζεται, ἓνα φλουρὶ στὴν κυρίαρχη Μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ ἀγόρασαν τὸν τόπο ἐκεῖνο, ὃς ἐπονομαζόμενος ἦν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῶν ὀσίων πατέρων Πέτρου τε καὶ Ἀθανασίου». Στὴν περιοχὴ αὐτὴ, περιοχὴ πανέμορφη ἀλλὰ καὶ πανέρημη ἢ πλησιόχωρη Σκῆτη τῶν Καυσοκαλυβίων ἰδρύθηκε ἀργότερα, γύρω στὰ 1700, εἶχε ζήσει καὶ ὁ πρῶτος γνωστὸς Ἁγιορείτης ἀσκητής, ὁ ὀσιος Πέτρος ὁ Ἀθωνίτης (8ος αἰ.)

«Συχνοῖς ἰδρῶσι καὶ κόποις μεγίστοις· γέροντας καὶ ὑποτακτικὸς ἔσπασαν βράχια,

ἔκοψαν ἀγριόδεντρα, ξερίζωσαν πουρνάρια, καθάρισαν ἀπὸ τὰ βάρβακα καὶ τ' ἀγκάθια τὸν τόπο, ποὺ ἦταν πρὶν τοῖς θηροσὶ μόνοις πρὸς κατοίκησιν πρόσφορος», ἔχτισαν κελλάκια κι ἓνα ναύδριο ἀφιερωμένο στὴν Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου (σώζονται μέχρι σήμερα στὸ ναύδριο αὐτὸ ἴχνη τοιχογραφιῶν ποὺ φιλοτέχνησε, κατὰ τὴν παράδοση, ὁ ἅγιος Νεῖλος) καὶ ἐπιδόθησαν μὲ ἔνθεο ζῆλο στὸν νηπτικὸ βίο.

Πέρασαν μερικὰ χρόνια, καὶ ὁ ἱερομόναχος Μακάριος ἀναχώρησε εἰρηνικὰ γιὰ τὰ οὐράνια σκηνώματα. Ὁ ἅγιος Νεῖλος, μόνος πιά ἀλλὰ κατάφορτος μὲ τοὺς ἀγιοπνευματικούς καρπούς τῆς τέλειαις ὑποταγῆς, πόθησε τὴν ἡρωικὴ ζωὴ τῆς τέλειαις ἡσυχίας. Ὁ πόθος αὐτὸς ἦταν μιὰ φυσικὴ συνέχεια καὶ προέκταση τῶν προηγούμενων πνευματικῶν ἀγώνων του, μὲ τοὺς ὁποίους ἡ ψυχὴ του εἶχε καθαρθεῖ ἀπὸ τὴν ἀμαρτία καὶ τὰ πάθη.

Ἐκεῖ κοντά, σ' ἓνα φοβερὸ γκρεμό, ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ σπηλιά. Μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του κατέβηκε ὁ ἅγιος στὴ σπηλιὰ αὐτή, τὴ διαρρῦθμισε κατάλληλα καὶ ἔφτιαξε στὸ βάθος τῆς ἓναν ὑποτυπώδη ναῖσκο, ποὺ τὸν ἀφιέρωσε στὸν ἀπόστολο καὶ εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη τὸ Θεολόγο, τὸν ἀγαπημένο μαθητὴ τοῦ Κυρίου καὶ τὸ παρθενικὸ πρότυπο τῶν μοναχῶν. Τώρα πιά, «τῆς σαρκὸς τὴν πρόνοιαν ὀλοσχερῶς ἀπορρίψας», ἀφοσιώθηκε ὀλοκληρωτικὰ στὴ νοερὰ ἐργασία, στὴ θεωρία τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ, καὶ ἀξιώθηκε «ἀεὶ τοῖς νοητοῖς ἐμβατεύειν καὶ συμμετεωροπορεῖν ταῖς θείαις δυνάμεσι» (ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης).

Ἀγνοούμενος ἀπ' ὅλους καὶ ἀποκομμένος ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη ἐπαφὴ δὲν ἐπικοινωνοῦσε παρὰ μόνο μ' ἓναν μοναχό, ποὺ τοῦ ἔφερνε τὴ λιτὴ ἀσκητικὴ του τροφή καὶ τὸν βοηθοῦσε στὴν τέλεση τῆς θείας Λειτουργίας, ἀγωνίστηκε νικηφόρα, «ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία» (Ματθ. 17:21), ἐναντίον τῶν δαιμόνων, ποὺ τὸν πολέμησαν λυσσαλέα, μοναδικὴ ἀλλὰ καὶ ὑπέρτατη παρηγοριὰ ἔχοντας τὴ νοερὴ καὶ καρδιακὴ κοινωνία μὲ τὸν Ἰησοῦ.

Στὸ ἀπόκρημνο ἐκεῖνο ἀσκητήριό ἐζήσησε ὁ ἅγιος, ἐγκλειστος καὶ ἀφανής, ὡς τὴν κοίμησή του, στὶς 12 Νοεμβρίου τοῦ 1651, τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ποὺ τιμᾶται ἡ μνήμη καὶ τοῦ προστάτη τοῦ ὀσίου Νείλου τοῦ Σιναΐτου. Τὸ ἅγιο σκηνώμα του ἐνταφιάστηκε μπροστὰ στὸ σπήλαιό ἀπὸ τὸ μοναχὸ ποὺ τὸν ἐπισκεπτόταν.

Μετὰ τὴν κοίμησή του ὁ Θεὸς τὸν δόξασε μὲ τὸ χάρισμα τῆς μυροβλυσίας. Ἀπὸ τὸν τάφο του ἄρχισε νὰ ἀναβλύζει εὐώδεις ἀγίασμα, ποὺ σχημάτιζε μικρὸ ρυάκι καὶ ἔφτανε ὡς τὴ θάλασσα.

Οἱ χριστιανοὶ δὲν ἄργησαν νὰ πληροφορηθοῦν τὸ θαυμαστὸ γεγονός. Ἔτσι, ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν ὡς ἐδῶ μὲ πλοῖα καὶ νὰ παίρνουν σὲ δοχεῖα τὸ μύρο, μὲ τὸ ὁποῖο πολλοὶ ἄρρωστοὶ θεραπεύθηκαν θαυματουργικά.

Ἡ συρροὴ ὁμως τῶν πιστῶν στὸν τόπο αὐτὸ ἔγινε ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς πειρατές, πού, ὅπως εἶναι γνωστὸ, λυμαίνονταν τὴ Μεσόγειο στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας. Ἐπανειλημμένα, λοιπόν, ἔπεσαν ἐπάνω στοὺς ἀνύποπτους χριστιανούς, καί, ἀφοῦ τοὺς λήστεψαν, ἄλλους σκότωσαν καὶ ἄλλους αἰχμαλώτισαν, γιὰ νὰ τοὺς πουλήσουν στὰ σκλαβοπάζαρα τῆς Ἀνατολῆς.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ προκάλεσε μεγάλη θλίψη καὶ ταραχὴ στοὺς ἀσκητὲς τῆς περιοχῆς, πού ζήτησαν τὴν ἐπέμβαση τοῦ θαυματουργοῦ συνασκητῆ τους ὁσίου Ἀκακίου τοῦ Καυσοκαλυβίτη (+1730).

Ὁ ὁσιος στάθηκε ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπήλαιο καὶ προσευχήθηκε θερμά. Εἶπε: «Ἄγιε Νεῖλε, ἐσὺ πού ἦσουν ἀπὸ τὴ ζωὴ σου τόσο ταπεινὸς καὶ ἡσυχος, γιατί τώρα ἐπιτρέπεις νὰ γίνονται τέτοιες ἀκαταστασίες καὶ ἀνωμαλίες σὲ βάρος εὐσεβῶν ἀνθρώπων; Δὲν πρόλαβε ν' ἀποσώσει τὰ λόγια του ὁ ὁσιος Ἀκάκιος, καὶ ἡ ροὴ τοῦ μύρου σταμάτησε!»

Στὰ χρόνια πού ἀκολούθησαν, χρόνια μαύρης σκλαβιάς, τὸ Ἅγιον Ὅρος γνώρισε μεγάλες περιπέτειες καὶ ἀλλεπάλληλες ἐρημώσεις, πού, σὲ συνδυασμὸ καὶ μὲ τὴ διακοπὴ τῆς μυροβλυσίας, συνετέλεσαν στὸ νὰ ἐγκαταλειφθεῖ τὸ σπήλαιο καὶ νὰ λησμονηθεῖ τὸ ἀκριβὲς σημεῖο τῆς ταφῆς τοῦ ἀγίου Νείλου. Ὡστόσο, καὶ μετὰ τὴν κοίμησή του ἡ γύρω περιοχὴ κατοικήθηκε κατὰ διαστήματα ἀπὸ φιλήρημους ἀσκητὲς, ὅπως φανερώνουν τὰ πολυάριθμα ὁμόλογα* πού σώζονται στὴ Μεγίστη Λαύρα (1653 κ.ε.).

** Ὁμόλογο λέγεται τὸ συμβόλαιο ἀγοραπωλησίας ἐνὸς Κελλιῦ ἀπὸ τὴν κυρίαρχη Μονή.*

Τὸ σημερινὸ Κελλί**, πενήντα μέτρα δυτικὰ τοῦ ναυδρίου τῆς Ὑπαπαντῆς, ἔχει νὰ ἀφιερωμένο στὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, πού ἀνακαινίστηκε τὸ 1745 ἀπὸ τὸν ἱερομόναχο Πελάγιο καὶ οἰκοδομήθηκε πάλι μεγαλύτερος μετὰ τὸν καταστρεπτικὸ σεισμὸ τῆς 26ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1905.

*** Κελλί(ον) λέγεται ἓνα αὐτοτελὲς εὐρύχωρο οἶκο δόμημα μὲ ἐνσωματωμένο ναῦδριο, περιβαλλόμενο ἀπὸ εὐρεία περιοχὴ. Εἶναι συνήθως μεγαλύτερο ἀπὸ καλύβη καὶ δὲν ὑπάγεται σὲ σκῆπη, ἀλλὰ ἐξαρτᾶται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ κάποια μονή.*

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰ. ὁ ἅγιος Νεῖλος ἐμφανίστηκε σὲ κάποιον Καυσοκαλυβίτη μοναχὸ Θεοφάνη, πού καταγόταν ἀπὸ τὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας, καὶ τὸν θεράπευσε θαυματουργικὰ ἀπὸ βαρεῖα καὶ ἀνίατη ἀσθένεια***.

***** Δυστυχῶς, μετὰ τὸ θαῦμα, ὁ μοναχὸς Θεοφάνης πλανήθηκε καὶ δέχτηκε δαιμονικὰ ὀράματα ὡς δῆθεν προφητικὲς ἀποκαλύψεις τοῦ ἀγίου Νείλου.**

Οί «ἀποκαλύψεις» αυτές, πού καταγράφηκαν ἀπὸ κάποιον ἱερομόναχο Γεράσιμο γιατί ὁ Θεοφάνης ἦταν ἀγράμματος, κυκλοφορήθηκαν σὲ λίγα χειρόγραφα στὰ μέσα τοῦ 19ου αἰ. Ἀπὸ ἀρκετοὺς ἔγιναν δεκτὲς ὡς γνήσιες προφητεῖες τοῦ ἁγίου Νείλου, χρησιμοποιήθηκαν μάλιστα ἀποσπασματικὰ καὶ ἀπὸ ὀρισμένους νεότερους συγγραφεῖς. Σὰν καρπὸς ὅμως δαιμονοληψίας καὶ πλάνης, ἔχουν καταδικαστεῖ ἀπὸ τὴν ἀγιορειτικὴ συνείδηση ὡς νόθες. Γι' αὐτὸ ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἀρνήθηκε νὰ ἐγκρίνει τὴ μετάφραση καὶ ἔκδοσή τους στὴ ρωσικὴ γλῶσσα, πού ἔγινε τὸ 1912.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε γνωστὸ σ' ὅλη τὴν περιοχὴ, καὶ ἀπὸ τότε πολλοὶ μοναχοὶ ἄρχισαν νὰ ἔρχονται στὸν τόπο τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἁγίου. Τὸ παλαιὸ μονοπάτι, πού ἦταν κλεισμένο ἀπὸ τοὺς θάμνους, ἀνοίχτηκε πάλι καὶ καθαρίστηκε, τὸ σπήλαιο συγυρίστηκε καὶ εὐτρεπίστηκε, ἡ θεία Λειτουργία ἄρχισε νὰ τελεῖται τακτικὰ στὸ ἐκκλησάκι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἀπὸ τὴ συνοδιὰ τοῦ Κελλιῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Μάλιστα οἱ Καυσοκαλυβίτες πατέρες ἀποφάσισαν νὰ χτίσουν ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιο, στὴν ἄκρη τοῦ βράχου, ἕναν μικρὸ ναὸ ἀφιερωμένο στὸν ἅγιο Νεῖλο. Καθὼς, λοιπόν, ἔσκαβαν γιὰ ν' ἀνοίξουν τὰ θεμέλια, στὶς 7 Μαΐου τοῦ 1815, μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ καὶ συγκίνηση βρῆκαν τὸν τάφο καὶ τὰ τίμια λείψανα τοῦ ἁγίου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ξεχυνόταν ἄρρητη εὐωδία.

Ἀπεσταλμένοι τῆς Μεγίστης Λαύρας, πού εἰδοποιήθηκε ἀμέσως, παρέλαβαν μὲ πολλὴ εὐλάβεια τὰ πανεύοσμα ὀσιακὰ ὅστ'α καὶ τὰ μετέφεραν στὸ μοναστήρι. Ἐκεῖ τὰ ὑποδέχθηκαν ἐπίσημα, μὲ κωδωνοκρουσίες, λαμπάδες καὶ θυμιάματα, ὅλοι οἱ Λαυριῶτες πατέρες, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἐξόριστο τότε στὸ Ἅγιον Ὅρος ἐθνοῖερομάρτυρα πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως ἅγιο Γρηγόριο τὸν Ε' (+1821). Ἡ κάρα τοῦ ὀσίου τοποθετήθηκε σὲ πολύτιμη λειψανοθήκη καὶ ξεχωρίζει μέχρι σήμερα, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἅγια λείψανα τῆς Μονῆς, γιὰ τὴ θαυμάσια εὐωδία της. Στὸ Κελλὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου δόθηκε «χάριν εὐλογίας, ἡ ἱερὰ αὐτοῦ σιαγών», ἔχουσα ἐπάνω αὐτῆς ἕνα ὀδόντα, νὰ διαμένη ἐκεῖσε ὡς ἀφιέρωμα ἀναπόσπαστον εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα» (ὁμολογία 1-8-1818).

Κατὰ τὴν ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου ἔγιναν πολλὲς θαυματουργικὲς θεραπείες ἀσθενῶν, πού ἔπασχαν ἀπὸ ποικίλα νοσήματα.

Σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα τὸ ὀσιακὸ μνημα καλλωπίστηκε, ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου κτίστηκε δίπλα του καὶ μιὰ πέτρινη σκάλα κατασκευάστηκε, γιὰ νὰ διευκολύνονται οἱ προσκυνητὲς στὴν κατάβασή τους πρὸς τὸ σπήλαιο.

Ἀπὸ τότε, τόσο ὁ τάφος ὅσο καὶ ἡ σιαγὸνα τοῦ ἁγίου ἐκπέμπουν ἀνὰ καιροὺς πλούσια εὐωδία.

Τὸ φελόνι καὶ τὸ πετραχήλι τοῦ ἁγίου, πού κι αὐτὰ εὐωδιάζουν, φυλάσσονταν μέχρι

τις μέρες μας στο Κελλί της Κοιμήσεως, αλλά ο τελευταίος μοναχός της παλαιᾶς συνοδείας, γερο-Μεθόδιος (+1993), τὰ παρέδωσε στη Μεγίστη Λαύρα για περισσότερη ἀσφάλεια.

Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Νείλου ἐορτάζεται στίς 12 Νοεμβρίου, ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς του. Στὸ Ἅγιον Ὄρος ὅμως πανηγυρίζεται λαμπρὰ στίς 7 Μαΐου, ἡμέρα τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων του.

Στὸν ἅγιο Νεῖλο εἶναι ἀφιερωμένοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ναῖσκο δίπλα στὸν τάφο του, καὶ ἄλλοι τρεῖς ναοί: Ἐνα παρεκκλήσι στὴν Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Μαλεβῆς Κυνουρίας (τὸ κελλί τοῦ ὁσίου), ἄλλο ἓνα στὸ μετόχι τῆς Μονῆς στὴν Τρίπολη, καθὼς καὶ ἓνας μεγαλόπρεπος ἐνοριακὸς ναὸς στὸν Πειραιᾶ, στὴν περιοχὴ τοῦ Χατζηκυριακείου.

Εἶθε οἱ πρεσβεῖες τοῦ μυροβλύτη καὶ θαυματουργοῦ ὁσίου πρὸς τὸν παντοδύναμο καὶ φιλόανθρωπο Κύριο νὰ χαρίσουν σὲ ὅλους μας τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

*Ἐκδοση Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς
© 2002, Ἱερὸν Κελλίον Ἁγίου Νείλου, Ἅγιον Ὄρος*

(Πηγὴ ἡλ. κειμένου: nektarios.gr)